

te, hogy a MATÁV nem emeli tovább a zenekar támogatására szánt összeget – **a takarékoságot, a költséghatékonyságot, a kicsit más zenekari összetételt** tartotta szükségesnek ahhoz, hogy a zenekar továbbra is működni tudjon.

2. A fenti feladat megoldásával megbízott igazgatók, Ligeti András és Dr. Bolvári-Takács Gábor – kihagyva a zenekar képviselő testületeit a tervezésből – **egyetlen javaslatot** vittek döntésre a Kuratórium elé, amely a **zenekar létszámának majdnem felére csökkentése** mellett az egyéb, igazgatói döntéseken alapuló költségeket alig csökkentette.

3. **49 zenekari taggal, és 23 részmunkaidős vállalkozói jogviszonyban levő – nem fél állású!** – állandó kiegészítővel számoltak, akiknek havonta kb. annyit fizettek volna, amennyiből talán a tb. járulékukat tudták volna fedezni. (Nem akarták garantálni még azt sem, hogy ez a 23 fő az elbocsátott zenészekből kerül majd ki.)

4. A Kuratórium 2001. októberi és decemberi ülésein sikerült bebizonyítanom, hogy **gazdaságilag nem indokolt az Igazgató urak által szükségesnek tartott nagymértékű létszámcsökkentés.**

5. A Zenekari Bizottság és a Művészeti Tanács ülésén mindkét testület a 49-es zenekari létszámot tartalmazó igazgatói terv ellen foglalt állást.

6. Ügyvezető Igazgató úrral és a Művészeti Tanács elnökével közösen kiszámítottuk egy 72 státusszal működő zenekari struktúra lehetőségét.

7. A Zenekari Bizottság kérte az **elhanyagolható többletköltséggel járó,** viszont művészi, munkaszervezési és szociális előnyöket biztosító néhány **félállás** lehetőségének a vizsgálatát.

8. **Ennek elkerülése érdekében** a munkáltató felmondta a Kollektív Szerződést, elindította a 49-es létszámot kilátásba helyező csoportos létszámcsökkentési eljárást.

9. Az érdekképviselő továbbra is a **házon belüli problémamegoldást** választotta: szakszervezeti vétó, majd egyeztetés után megállapodás aláírása.

10. A létszámcsökkentésre vonatkozó **megállapodás aláírása előtt** a munkáltató még gyorsan betöltött egy üres állást, amelynek eredményeképp növekedett az elküldött régi kollégák száma.

11. Fiatal kollégától is meg kellett válnunk, ott, ahol ugyanolyan poszton még fiatalabb kolléga maradt.

12. A **létszámcsökkentés** lezárásaként aláírt közös megegyezéssel munkaviszony-megszüntetések **utáni napokban** a zenekar jelentős összegű, 5 évre szóló állami támogatást biztosító szerződést kötött a helyi önkormányzattal.

A MATÁV 2001-ben rekord nyereséget ért el. Megszűnt ugyan monopóliuma, de továbbra sem látszik gyengülni. 3 évre garantálta a mostani támogatási összeget.

A MATÁV Szimfonikus Zenekar 2007-ben lesz 100 éves.

Szeretném hinni: valóban túl vagyunk az életveszélyen és 2007-ben valóban 100 éves lesz a MATÁV Szimfonikus Zenekar. Újabb létszámcsökkentési mizéria nélkül.

Egy biztos: az érdekképviselő mindent megtesz majd ezért.

Paulik Béla

SZB-ZB elnök, kuratóriumi tag

Bp. 2002. május 28.

TISZTELETJEGGYEL...

Nyitott kérdések

Bizonytalan világot élünk. Vonatkozik ez a gazdaságra, a politikára, de különösképpen a művészeti szférára. A világban épp annyi tere nyílik a találgatásnak, az ingtag jövőképek, mint itthon. A magyar komolyzenei élet pedig – ha lehet – méginkább függvénye politikának és gazdaságnak, mint más égtájakon. Elegendő, hogy a parlamenti választásokon más eredmény szülessen, ami a kulturális kormányzásnak nem csupán a személyzetét, hanem a szellemét és filozófiáját is érzékenyen érinti, s az eddig sem stabil helyzet tovább kuszálódik, virtualizálódik. Így aztán – ebből az általános, illetve speciálisan magyaros bizonytalanságból fakadóan – a „tiszteltjegglyel” rendelkező kibic sem annyira kijelentéseket, mint kérdéseket tud megfogalmazni.

Hogyan finanszírozzák másutt, régebben meggyökeresedett polgári demokráciákban például az operáletet? Mindenütt kiemelt területnek számít-e ez, s ha igen, akkor képes-e „kitermelni”, amibe kerül, vagy támogatás nélkül agonizálásra van ítélve a műfaj? Mennyire tekinthetők egyenrangúnak a gyakran sztárszerepben tündöklő operanékesekkel a zenekari árokban játszó szimfonikusok, akik nélkül pedig nincsen katartikus művészi produkció? Tekinthejtük-e kivételesnek a leköszönt kormány operabarát mecenatúráját, pozitív diszkriminációját? A kormányváltással kínosan egybeeső „operaforradalomnak” mennyire művészi vagy érdekvédelmi, és mennyire politikai okai vannak? Lehetne-e fogadni a tipp mixen arra, hogy a Győrványi Ráth Györgyöt kárhóztatók idővel újfent Petrovics Emilt igyekeznek majd pajzsra emelni? Mit tud tenni egy esetleges új vezető, ha az új

férfihoz nem járul a régi kiemelt apanázs? Mi lesz azokkal a muzsikussal, akiket a biztosabb egzisztencia miatt csábítottak át más zenekaroktól, s most esetleg majd két szék között a földre esnek?

Mi történik, ha az új kormányzat a Nemzeti Filharmonikusokat szűkített értelemben „népnemzetinek” nyilvánítja és kegyvesztettnek tekinti? Mi lehet ennek az árulkodó jele? Talán az, hogy a létrejövő Nemzeti Koncertteremben mégsem a Nemzeti Filharmonikusok, hanem a Fesztiválzenekar tagjai tarthatják majd házigazdának magukat?

Meddig tartható az az állapot, hogy a kultuszminiszter lemondja a legjelentősebb szakmai ernyő-szervezet meghívását megfelelő (de legalább államtitkári beosztású) helyettesről sem gondoskodva? Lehet-e különbséget tenni a távolmaradás indokai között (nem ér rá, nem érdekli, vesegörccse van)? Miért illeti meg kevesebb figyelem a zenét más művészeti ágakhoz (irodalomhoz, filmművészethez) képest?

S a legfőbb dilemma: meddig tarthatók fenn a hazai szimfonikus zenekari életben az elképesztő egzisztenciális különbségek? Ha elhűlünk a magyar népeesség alsó és felső tíz százalékának (dél-amerikai mintájú) hét-nyolcszoros jövedelemkülönbségén, nem sokkal elképesztőbb-e, hogy ugyanannak a hivatásnak, a zenekari muzsikálásnak a képviselői hatszoros szorzóval dolgozhatnak: azaz a legjobban fizettek hatszorosát keresik a leggyengébben díjazottakénak? Vajon EU-konform e fizetési olló? Jogos a felvetés: mikor zárhatjuk le a kínos nyitott kérdéseket?

Csontos János